

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία ἔκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Β'

Νοέμ. — Δεκέμ. 1979

Ἀρ. Φύλλου 9

ΓΕΡΟΝΤΑ, ΓΙΑΤΙ ΚΛΑΙΣ ;

Με θήματα κάπως ἀνήσυχα αὐτὴ τῇ θραυδῇ ὁ νεαρὸς Μοναχὸς πλησίασε τὸ κελλὶ τοῦ Γέροντά του, τοῦ γνωστοῦ σ' ὅλο τὸ Ὅρος ἀσκητοῦ καὶ πνευματικοῦ παπα - Ἀγάθωνα, γιὰ νὰ τοῦ ἀναφέρῃ σύμφωνα με τὴν μοναχικὴ τάξιν τὰ «πεπραγμένα» τῆς ἡμέρας, τὶς πτώσεις καὶ τὶς νίκες τοῦ στὸν ἀόρατο πόλεμον τῶν λογισμῶν, ἀπ' τὸν ὁποῖο, ὡς γνωστόν, ἐξαρτᾶται ἡ κατὰ Θεὸν προκοπὴ κάθε μοναχοῦ. Ὅταν ἄκουσε τὸ «ἁμὴν», μετὰ τὸ διακριτικὸ κτύπημα καὶ τό: δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων», μπῆκε στὸ κελλάκι καὶ κατευθύνθηκε στὸ συνηθισμένο σκαμνάκι του, καὶ ἀφοῦ κάθισε σεμνὰ ἀπέναντι στὸν Γέροντά του, ἄρχισε πολὺ διαφοροετικᾶ αὐτὴ τῇ φορᾷ τὸν διάλογό τους.

— Γέροντα, γιατί κλαῖς; Μέρους τώρα σὲ παρακολουθῶ νὰ ἔχῃς συνεχῶς δακρυσμένα τὰ μάτια σου καὶ δὲν γνωρίζω τὸ γιατί. Τί συμβαίνει;

— Πῶς νὰ μὴ κλαίω, παιδί μου Ἰλαρίων, βλέποντας αὐτὰ ποὺ γίνονται στὸ Ὅρος, στὸ περιθώρι τῆς Παναγίας μας;

— Ἐννοεῖς τοὺς δρόμους Γέροντα, καὶ τὸ πλήθος τῶν αὐτοκινήτων, ἢ τὴν Ἐξαρχία τοῦ Πατριαρχείου ποὺ ἦλθε καὶ ζητᾷ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ μνημόσυνο, ὅπου δὲν ἀκούγεται μέχρι σήμερον τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου;

— Καὶ αὐτὰ παιδί μου, εἶναι φοβερά, ἀπήντησε ὁ ἀγαθὸς ἀσκητής, ἀλλὰ τὸ φοβερότερον εἶναι ἄλλο· ἡ πτῶσις τῶν Ἀγιορειτῶν ἱερέων, αὐτῶν ποὺ διευθύνουν τὸν Τόπο μας καὶ φοροῦν τὸ πετραχήλι.

Ὁ Ἰλαρίων δὲν ἐκατάλαβε τί ἐννοοῦσε ὁ Γέροντάς του, γι' αὐτὸ τὸν κύτταξε ἐρωτηματικᾶ, δείχνοντας ἔτσι τὴν ἀπορία του.

— Θέλω νὰ πῶ, συνέχισε ὁ παπα - Ἀγάθων, γιὰ τὴν εὐθύνη τῶν ἱερέων ἀντιπροσώπων καὶ εἰδικῶς τῶν ἡγουμένων καὶ Προϊσταμένων τῶν Μοναστηρίων, οἱ ὁποῖοι τὶς τελευταῖες ἡμέρες ὑπέγραψαν τὶς πιὸ παράνομες ἀποφάσεις ἐναντίον Ἀγιορειτῶν συναδέλφων των. Διότι, χωρὶς κανένα φόβο παιδί μου, ἐδέχθησαν σὰν ἔγκυρη τὴν παράνομη καὶ ἀντικανονικὴ ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου, ποὺ τὸ 1974 διέταξε τὸν ἀποσχηματισμὸ τριῶν Ἐσφιγμένων μοναχῶν καὶ τὴν καθάρεισιν τοῦ ἡγουμένου τους κυ-

ροῦ Ἀθανασίου († 1975). Καὶ ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλ' ἀπεφάσισαν πρὸ ἡμερῶν καὶ τὴν ἀπέλαση τοῦ νέου ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἀρχιμ. Εὐθυμίου μαζί με δύο ἄλλους συνεργάτες τοῦ μοναχοῦ, διότι ἐπιθυμοῦν ὁμοῦ με ὅλους τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς τοῦ Μοναστηρίου νὰ κρατήσουν ὅλα ὅσα μᾶς παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Θεέ μου, συνέχισε με τρεμάμενη φωνὴ ὁ ἀσκητικὸς ἄνδρας, πῶς εἶναι δυνατόν μετὰ ἀπὸ τέτοιες πράξεις νὰ πλησιάζουν τὸ ἅγιον θυσιαστήριον... ἐνίπτοντες ἐν ἀθώοις τὰς χεῖρας» των καὶ νὰ τολμοῦν συγχρόνως νὰ δημοσιογραφοῦν περὶ νοεράς προσευχῆς, δακρύων καὶ συνεχοῦς Θ. Μεταλήψεως, ὡς «μέσων καθάρσεως καὶ θεοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου»;!.. Πῶς δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι μετὰ τὰ ἔργα τους αὐτὰ ὑπηρετοῦν τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας;

— Καὶ τί θὰ γίνῃ τώρα; ρώτησε με πόνο ὁ Ἰλαρίων· δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τοὺς ἐλέγξῃ;

— Παιδί μου, εἶσαι πολὺ νέος, γι' αὐτὸ καὶ ἀγνοεῖς πολλὰ. Ἐγὼ σὲ λίγο θὰ φύγω, διότι πέρασα πιά τὰ ὀγδόντα, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σοῦ πῶ σήμερον, μιά ποὺ μοῦ ἔδωσες τὴν εὐκαιρία, μερικὰ πράγματα γιὰ νὰ τὰ γνωρίζῃς. Ἀἴριο θὰ μείνῃς μόνος καὶ θὰ πρέπῃ νὰ ἔχῃς σὰν πολὺτιμα ἐφόδια στὴ ζωὴ σου μερικὰ ἀπὸ τὰ διδάγματα ποὺ χάρισε σὲ μᾶς ἡ πείρα, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια παραμονῆς στὸν ἀγιασμένο αὐτὸ τόπο.

Ἄλλοτε καὶ τώρα.

Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Ἰλαρίων, ἄκουσε. Μέχρι τὸ 1920 περίπου τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶχε πολλοὺς ἐργάτες ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας νὰ ἐπιδείξῃ. Σὲ κάθε Μοναστήρι, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως σὲ κάθε κελλάκι ποὺ βλέπετε ζοῦσαν ἄνθρωποι ἀφιερωμένοι στὸ Θεὸ μ' ὅλη τους τὴν καρδιά. Οἱ Σκήτες ἀνθοῦσαν ἀπὸ ἐργάτες τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἡσυχίας. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἦλθε ἡ φθορά. Μετὰ τὸν θάνατό τῶν παλαιῶν Γερόντων οἱ θέσεις τους ἔμειναν κενές· οἱ νέοι ποὺ ἦλθαν ἦσαν ἐλάχιστοι. Ἀκολούθησε τὸ γνωστὸ ἡμερολογιακὸ σχίσμα. Οἱ πατέρες ἐδιχάσθησαν. Οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἀκρίβεια καὶ τὰς Παραδόσεις ἀπέτε-
λεσαν τοὺς γνωστοὺς ζήλωτες τοῦ Ἁγίου Ὁ-

ρους, αὐτοὺς ποὺ μέχρι σήμερα ἀποκαλοῦν περιφρονητικῶς «σχισματικούς», καὶ στοὺς ὁποίους ἀνήκεις καὶ σὺ καὶ ἐγώ, παιδί μου. Οἱ πατέρες αὐτοί, πρὸ πάντων οἱ παλαιοί, ἐτράθησαν πολλὰ γιὰ νὰ θροῦμε, ἢ μᾶλλον νὰ θρῆτε ἐσεῖς, αὐτὸ ποὺ σᾶς παραδῶσαμε. Ἐξορίες, ταπεινώσεις, χλευασμούς... Συνεχῶς πατριarchικὲς Ἐξαρχίες μᾶς ἀπειλοῦσαν, ἀλλὰ ἡ Παναγία μᾶς σκέπαζε πάντοτε. Τὰ χρόνια κυλοῦσαν καὶ οἱ καινοτομίες καὶ κακοδοξίες τοῦ Πατριαρχείου συνεχῶς μεγάλωναν. Ὡσπου τὸ 1971 ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἑσφιγμένου ἀντέδρασε δυναμικὰ καὶ πατερικὰ στὰ οἰκουμενιστικὰ κηρύγματα τοῦ Φαναρίου μὲ τὴν διακοπὴ πάσης κοινωνίας μὲ τὸ Πατριαρχεῖο καὶ ὅσους κοινωνοῦν μ' αὐτό. Τὸ Φανάρι δὲν ἄργησε ν' ἀντιδράσῃ μὲ ἀποσχηματισμούς καὶ καθαιρέσεις, πρᾶγμα πρωτάκουστο στὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικά, ὁ ἀποσχηματισμὸς δηλαδὴ τῶν μοναχῶν! Βέβαια σ' αὐτὸ συνέβαλε τὰ μέγιστα καὶ ἡ εἰσήγησις τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας τοῦ 1973, ἡ ὁποία μὲ πρόεδρο τὸν ἐπίσκοπο Σ τ α υ ρ ο υ π ὅ λ ε ω ς Μάξιμο, καὶ κατόπιν δυστυχῶς ἀγαστῆς συνεργασίας μὲ τοὺς Ἀγιορείτικους παράγοντας, θέλησαν νὰ πατάξουν κάθε ἀντίδραση. Ἐτεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς παραπάνω ἀποσχηματισμούς τοῦ Πατριαρχείου, διὰ τοὺς ὁποίους φέρουν μ ἔ γ α ποσοστὸ εὐθύνης οἱ Ἀγιορεῖται ἡγούμενοι, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ δίδουν πλέον κελλιὰ σ' ὅσους θέλουν νὰ μονάσουν χωρὶς νὰ μνημονεύουν τὸν Πατριάρχη, ὅσοι δὲ ζηλωταὶ ὑπάρχουν στὸ Ὁρος νὰ μὴ ἔχουν δικαίωμα νὰ πάρουν ὑποτακτικούς στὴν συνοδεία τους, καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα δὲν κατάρθωσαν νὰ ἐφαρμόσουν. Ὅλα ἀπέβλεπαν σ' ἓνα τὸν ἀ φ α ν ι σ μ ὸ ν τοῦ Ἀγιορείτικου ζηλωτισμοῦ.

— Καὶ σεῖς, Γέροντα, τί κάνατε γιὰ ὅλα αὐτά; Δὲν ἀντιδράσατε;

— Τοὺς ἀπαντήσαμε παιδί μου ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως, ἀλλὰ κανεῖς τους δὲν τόλμησε, οὔτε ἀπὸ τοὺς πατριαρχικούς, οὔτε ἀπὸ τοὺς Κοινοτικούς ν' ἀνταπαντήσουν(1). Προτιμοῦν νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους χωρὶς διαλόγους, ἐλπίζοντες πολλὰ στὴν ἄγνοια τοῦ λαοῦ. Ὅταν ὅμως θέλουν τὸν κόσμον μὲ τὸ μέρος τους, τότε ἔχουν ὅλη τὴν τέχνη νὰ παρουσιάσουν κάθε ἓνα ποὺ ἀντιδρᾷ στὰ ἀντικανονικὰ ἔργα τους, ὡς «σχισματικὸν» καὶ «ἀνάρτην», ὥστε νὰ καλύπτουν τὴν ἐνοχὴ τους καὶ τό... ἀφεντικό, τὸν Πατριάρχη. Μόνον οἱ ἀσθενεῖς συνειδήσεις διακηρύττουν, κατηγοροῦν τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖο· οἱ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» ζηλωταὶ· ὁ ἀμαθὴς ὄχλος... Εὐτυχῶς ποὺ οἱ πιστοὶ ἄρχισαν πιά νὰ τοὺς παίρνουν εἰδηση...

Τὰ κατορθώματα τοῦ Σεβ. κ. Μαξίμου.

— Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Μάξιμος, παιδί μου, προτοῦ ἔλθει ἐφέτος στὸ Ἅγιον Ὁρος σὰν πατρ. Ἐξαρχος μαζί μὲ δύο ἄλλους συναδέλφους του, στὴν Ἀθήνα θρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ δώσῃ συνέντευξη σὲ γνωστὸ οἰκουμενιστὴ δημοσιογράφο γιὰ τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς φοβερὰ: «Ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ ὁποία τὸ τελικὸν καὶ πολυπόθητον τέρμα τοῦ Διαλόγου, δὲν

δύνανται νὰ ἐπιτευχθῇ, ὅταν ἐκάστη ἐκκλησία ἀποκλείει δι' ἑαυτὴν τὸ ἐνδεχόμενον τῆς πλάνης. Ἡ πεποίθησις ἐκάστης ἐκκλησίας ὅτι μόνον αὐτὴ κατέχει τὴν ἀλήθεια καὶ ὅτι οὐδέποτε πλανᾶται, ἀποκλείει τὸν διάλογον, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἀδυνατεῖ νὰ ἴδῃ καθαρὰν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ διάλογος δὲν ζητεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ».

— Ἀκοὺς Ἰλαρίων; συνέχισε μὲ ἔκδηλη πιά ὀργὴ ὁ γηραιὸς πνευματικός. Κατὰ τὸν ἐπίσκοπο αὐτὸν καὶ ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ πλανᾶται, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἀπαραίτητος ὁ διάλογος μὲ τοὺς ὑπολοίπους... αἱρετικούς τῆς Δύσεως, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἀλήθειαν! Τὰ ἴδια ἔλεγε καὶ ὅταν ζοῦσε ὁ Ἀθηναγόρας(2), τὰ αὐτὰ ἐπανέλαβε καὶ στοὺς Ἀθηναίους τώρα. Οὔτε ὁ Ἀρειος δὲν εἶχε προσβάλλει μὲ τέτοιο καθολικὸ τρόπο τὴν θεία Ἀποκάλυψη! Ἀλλὰ τὸ τραγικώτερον εἶναι ἡ ὑποκρισία τοῦ ἀνδρός, γιατί ἐρχόμενος στὸ Ἅγιον Ὁρος μίλησε στοὺς πατέρες περὶ μοναδικῆς ἀληθείας ποὺ κατέχει ἡ Ὁρθοδοξία(3), μιμούμενος σ' αὐτὴ τὴν τακτικὴν τοῦ τὸν προηγούμενο προϊστάμενόν του, τὸν Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς συμβούλευε τοὺς Ἀγιορείτας οὔτε μιὰ εἰκόνα νὰ μὴ δεχθοῦν νὰ μετακινήσουν ἀπὸ τὴν θέσιν της, διότι ὅλα στὴν Ὁρθοδοξία εἶναι τέλεια, ἐνῶ αὐτὸς κοροΐδευε καὶ δόγματα καὶ παραδόσεις καὶ θεολογία! Εἶναι στὸ πρόγραμμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ κηρύττουν ποῦ καὶ ποῦ οἱ ὁπαδοὶ του καὶ καμμιὰ ἀλήθεια, ἔτσι γιὰ νὰ θολῶνουν τὰ νερά καὶ νὰ κάνουν πιὸ εὐκολὰ τὴν δουλειά τους. Βλέπετε οἱ ἀφελεῖς πάντοτε θὰ ὑπάρχουν καὶ ἔτσι τίποτα δὲν χάνουν οἱ κύριοι αὐτοὶ νὰ λένε ὅτι τοὺς ἔλθει θολικὸ, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀκροατήριό τους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μάξιμος μίλησε στὴν Ἱ. Κοινότητα γιὰ προβολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τοῦ διαλόγου, ἀντὶ νὰ πῇ π ρ ο σ θ ο λ ῆ αὐτῆς καὶ ἐξουθενώσῃ, μὲ τίς γνωστὰς παπικὲς συμπροσευχές, τὰ μνημόσυνα τοῦ πάπα, καὶ τίς ἀναγνωρίσεις του ὡς «πρώτου ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ»! Ἰδοὺ τὸ κατάντημα, παιδί μου Ἰλαρίων, τῶν θεολογούντων νεοπατερικῶς(3α), μακρὰν δηλαδὴ τῆς ἀγιασμένης τῶν πατέρων διδασχῆς. Ἐνῶ ἀρνοῦνται ἢ μᾶλλον φονεύουν, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοὺς, τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας, νομίζουν οἱ ταλαίπωροι ὅτι τὴν διακονοῦν, ὅπως οἱ ἐσκοτισμένοι Ἑβραῖοι τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ ἐφόνευον τοὺς ἀποστόλους τοῦ νομίζοντας ἔτσι ὅτι προσφέρουν λατρεῖαν στὸν Θεό!

Καὶ δὲν θρέθηκε οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς 40 μεγαλοσχήμους ἡγούμενους καὶ Προϊσταμένους τῶν Ἱ. Μονῶν ποὺ τὸν ἄκουγαν, νὰ τὸν καθίσῃ στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου λέγοντάς του: Ὑποκριτά, ἐκ τῶν λόγων σου κρινῶ σε. Ἐὰν εἶναι μοναδικὴ ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς μᾶς λέγεις, γιατί τότε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἀθήνα δημόσια ὑπεστήριζες τὰ ἀ ν τ ῖ θ ε τ α, καὶ ἐπὶ χρόνια στὸ Φανάρι, μαζί μὲ τὴν λοιπὴ σύνοδο καὶ τὸν Πατριάρχη, ἀνακηρύσσετε τὸν πάπα «δολόγηλον καὶ ὁμότιμον τῶν Ἀποστόλων», ἐτοιμάζοντες συγχρόνως καὶ θεολογικὸν διάλογον, γιὰ νὰ συζητή-

σετε τί; ἀφ' οὗ ἐκ τῶν προτέρων δεχθήκατε τὸν παπισμὸν ἰσοτίμον τῆς Ὁρθοδοξίας; Ἀυτὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ποῦν, παιδί μου, καὶ ὅχι νὰ τὸν ἀφήσουν ν' ἀπειλῇ μὲ ἀπειλάσεις καὶ ἀποσχματισμοὺς πολλοὺς ἀγιορείτας πατέρας ἑνας πεπτωκός, ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπίσκοπος. Νὰ χαίρωνται τὸ αὐτοδιοίκητον τοῦ Ὁρους, ἔτσι πού τὸ κατήντησαν!

Δυστυχῶς, ὅμως, οἱ ταπεινώσεις τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν προέρχονται μόνο ἀπὸ τὸ Φανάρι. Νὰ φαντασθῇς ὅτι μέχρι προχθὲς στὴν Κρήτη, ἐνώπιον 400 μελῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἱκανῶν ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἱερέων καὶ λαϊκῶν θεολόγων, τὴν Βιβλικὴ μελέτη τὴν «ἔκαμε μιὰ γυναίκα - πᾶστωρ ἐκ Γερμανίας»!! (4). Καὶ κατόπιν τολμοῦν καὶ ὁμιλοῦν περὶ προβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Θεέ μου, ὅποια κατάπτωσις!

Ἡ εὐθύνη τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ τῶν λογίων τοῦ Ἀγ. Ὁρους

— Ἔτσι ὅμως, Γέροντα, τὸ Πατριαρχεῖον ἀποδεικνύει ὅτι δὲν πιστεύει πιά στὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ λατινοφρονεῖ τόσο ἐπίσημα καὶ ἀπροκαλύπτα.

— Περὶ αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία, τέκνον. Οἱ ἐπίσκοποι τοῦ ἔχουν γίνεи πλέον ἕνα μὲ τὸν πάπα καὶ προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν καὶ μᾶς στὴν αἵρεσί τους. Ἀλλ' ὅπως λέει κι ἕνας ἅγιος, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων)λεως ἔχει γίνεи συνήθεια πλέον νὰ πέφτῃ σὲ αἱρέσεις, γι' αὐτὸ δὲν μᾶς παραξενεύει καὶ τόσο· τὸ θέμα ὅμως εἶναι τί κάνουν οἱ λοιποὶ Ὁρθόδοξοι, καὶ εἰδικὰ γιὰ μᾶς, οἱ ἀρχεὲς τοῦ Ἀγίου Ὁρους, οἱ ἡγούμενοι καὶ οἱ δεκάδες προϊστάμενοι τῶν ἱερῶν Μονῶν. Δυστυχῶς, ἀντὶ ν' ἀντιδράσουν κατὰ τοῦ Φαναρίου διώκουν... τοὺς ζηλωτὰς, ὥστε νὰ σβύσῃ κάθε στοιχεῖο πού θὰ ἐπρόδιδε τὴν ἐνοχὴ στάση τους.

— Καὶ οἱ μορφωμένοι θεολόγοι, ἐρώτησε μὲ ἀγωνία καὶ ἀγανάκτηση ὁ Ἰλαρίων, συμφωνοῦν καὶ αὐτοὶ μὲ τίς θλασφημίες αὐτῆς τοῦ Ἐξάρχου;

— Ἀπ' αὐτοὺς, παιδί μου, μὴ περιμένεις τίποτα, ἀπάντησε μὲ ταραγμένη κάπως φωνὴ ὁ ἀγαθὸς πνευματικός. Θέλεις ἀποδείξεις; Ἀκουσε νὰ σοῦ διαβάσω κατ' ἀρχὴν τίς γνώμες τριῶν ἐκ τῶν ἡγουμένων τῶν νέων ἀδελφότητων, ἀναφορικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου, γιὰ νὰ καταλάβῃς καὶ ὁ μόνος σου τί πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γιὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ ζηλωτισμοῦ εἰς τὸν Ἀθῶνα. Σηκώθηκε ἀργά, πῆρε τὰ γυαλιά του καὶ ἕνα φάκελλο μὲ πολυγραφημένες κόλλες τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἐξαρχίας καὶ ἀρχισε νὰ διαβάζῃ μὲ τὴν ἱεροπρεπῆ φωνή του. «Συμμερίζομαι πλήρως ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία μέχρι σήμερον ἐπέδειξε τὴν ἐνδεικνυμένην χριστιανικὴν ἐπιείκειαν καὶ ἀνοχήν. Μήπως ὅμως σήμερον ἡ χρησιμοποίησις θίας καὶ ἡ καταδιώξις ἐνῶν πρωταγίων «ζηλωτῶν» θὰ ἐδημιούργει θόρυβον καὶ κατὰ τινα τρόπον θὰ ἡρωποιοῦσε τὰ πρόσωπα ταῦτα, ἐνῶ ἔχομεν πληροφορίας, ὅτι ὁσμέραι ἡ παράταξις αὐτῶν φθίνει καὶ ὁδηγεῖται εἰς αὐτοδιάλυσιν» (5).

Καὶ ποιὸς τὰ λέει αὐτά, παιδί μου Ἰλαρίων; ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Γρηγορίου π. Γεώργιος, αὐτὸς πού μέχρι προχθὲς ἔγραφε ὅτι ἡ «ἐνωσις σχεδὸν ἔχει γίνεи» καὶ καλοῦσε σὲ ἐγρήγορηση τοὺς πατέρες τοῦ Ἀγίου Ὁρους! Βλέπεις πόσο εὐκόλα εἶναι τὰ λόγια καὶ δύσκολη ἡ πράξις; Μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα μίλησε, συνέχισε ὁ πνευματικός, καὶ ὁ ἡγούμενος τοῦ Σταυρονικήτα π. Βασίλειος. «Νομίζω, ὅτι ἅπαντες, εἴπε, εἰμεθα σύμφωνοι εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῆς δεούσης τιμωρίας εἰς τοὺς πρωταίτιους τῆς ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου. Πλὴν δέον ὅπως εἰμεθα ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τὴν ἑτέραν φάσιν, ἥτοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληφθσομένης σχετικῆς ἀποφάσεως. Θὰ ἔδει ὅπως σοδαρῶς ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὁ ἐνδεικνύμενος τρόπος τιμωρίας καὶ ἀπομακρύνσεως τῶν ἐν λόγω προσώπων» (6).

Ἀκριβῶς ὅπως ἤθελαν νὰ ἐνεργήσουν οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Κυρίου, συνέχισε ὁ παπα-Ἀγάθων, νὰ γίνῃ δηλαδὴ μὲ τρόπον «ἵνα μὴ θόρυβος γένηται παρὰ τῷ λαῷ»! Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ κλαίω, Ἰλαρίων, μετὰ ἀπὸ τέτοια κατὰστασι; Βλέπεις μὲ τί ἀνέντιμον τρόπον προσπαθοῦν ὅλοι τους νὰ παρουσιάσουν διχασμένους τοὺς πατέρας καὶ τὴν Μονὴ δῆθεν «παρασυρμένη» ἀπὸ μερικοὺς «πρωταίτιους ζηλωτὰς», ἐνῶ ἐπανεπιλημμένως ὅλοι μαζί, ἐν συνάξει, ἔχουν ὑπογράψῃ τὰ κείμενα καὶ τὴν ὁμολογία τους ἐνώπιον τοῦ πατρ. Ἐξάρχου ἤδη ἀπὸ τὸ 1972. «Ἡ ὅλοι μαζί ἐξορία, ἡ κανεῖς», ἐδήλωσαν καὶ δηλώνουν μέχρι σήμερα.

— Νὰ σοῦ διαβάσω τώρα, συνέχισε ὁ Γέροντας καὶ τὴν σχετικὴν γνώμην τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ξενοφῶντος, ἐνὸς χ θ ε σ ι ν ο ὦ ἀγιορείτου, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ παραδειγματισθῇ ἀπὸ τὴν σάφρονα σιωπὴν ἄλλων παλαιότερων συναδέλφων του, θέλησε κι αὐτὸς νὰ δώσῃ τὸ παρὸν μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς θεολόγους ἡγεμόνους, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρξῃ ἐξαιρέσι στὴν θλιθερὴ τους διακονία... «Εἶναι τελείως ἀπαράδεκτον, εἴπε, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου ἐπὶ τόσα ἔτη εὐρίσκεται μακρὰν τῆς ἱ. Κοινότητος καὶ ἀγνοεῖ τὰς ἐν προκειμένῳ ὑποχρεώσεις αὐτῆς. Ἡ συνέχισις τῆς καταστάσεως ταύτης οὐδόλως τιμᾷ τὴν ἀγιορειτικὴν Πολιτείαν καὶ ἡμᾶς προσωπικῶς» (7).

— Μὰ Γέροντα, αὐτὸς καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁμολογεῖ ὅτι τοὺς... ἀτιμάζει στὰ μάτια τῶν Ὁρθοδόξων ἡ πορεία τῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῶν λοιπῶν ζηλωτῶν πατέρων, ἀφοῦ, ὡς καὶ οἱ ἱ. Κανόνες γράφουν, καθὼς πολλές φορὲς διαβάσαμε μαζί, ὅτι τ ι μ ῆ καὶ ἔ π α ι ν ο ς ἀνήκει σ' ὅποιον ἱερέα καὶ πιστὸν δὲν ἀκολουθεῖ κακὸ δόξον ψευδοποιμένα, ἀλλὰ διακόπτει τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν. Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτοὶ θέλουν νὰ τὴν συνεχίζουσιν, τότε ἔς χαίρωνται τὸν... ἔλεγχον καὶ τὴν ἐξουδετέρωσι πού τοὺς ἀρμόζει, κι ἂς ἀφήσουν γιὰ τὴν Μονὴ Ἐσφιγμένου τὸν ἔπαινον πού μόνη της διάλεξε ὑπακούοντας στὴν ἱερὴ φωνὴ τῶν Πατέρων.

— Δυστυχῶς, Ἰλαρίων, τὸ λέω καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω, ἀλλὰ τὸ ἔχουν γιὰ τιμὴ τους πού ὑπακούουν σὲ μιὰ τέτοια Ἐκκλησία, ὅπως δυστυχῶς κατήντησε τὸ Φανάρι τελευταία. Ἀκουσε πῶς τὴν θαυ-

μάζει ένας άλλος θεολόγος ήγούμενος, ο π. Αιμιλιάνος της Σιμωνόπετρας, και φρίζον διά την «μόρφωσιν της ευσεβείας» τῶν νέων ἀγιορειτικῶν ἀδελφοτήτων⁽⁸⁾. «Δι' αὐτὸ ἐνώπιον Ὑμῶν, Ἀγιε Πρόεδρε, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς μου πρὸς τὴν Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν εἶναι τοιαύτη, ὥστε θὰ προετίμων νὰ πλανῶμαι, ἀλλὰ νὰ ἔχω με στερρῶς τῆς Ἀγίας Μητρὸς Ἐκκλησίας, παρὰ νὰ ἀληθεύω ἀνεξαρτήτως ἀπ' αὐτήν, διότι δὲν θὰ ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι πατῶ σὲ ἔδαφος ἀσφαλές»⁹.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερὸ Γέροντά μου! Τέτοια ὁμολογία ἀγιορείτου ήγουμένου ἐνώπιον ἑνὸς τ ἐ τ ο ι ο υ ἐπισκόπου, ὑπὲρ μιᾶς τ ἐ τ ο ι α ς ἐκκλησίας, χωρὶς κ α μ μ ι ᾶ διαμαρτυρία τῶν ἄλλων παρόντων συναδέλφων του, σημαίνει καθαρὰ πλεόν ὅτι τὸ ἐπίσημον Ὅρος ἔ π ε σ ε, ὅπως καὶ τὸ Φανάρι πρὸ ἐτῶν. Δὲν ἀπομένει πιά παρὰ ἡ τιμωρία μας ἀπὸ τὸν Θεόν.

— Καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω αὐτό, ἀπάντησε μὲ σθεσμένη φωνὴ ὁ γηραιὸς πνευματικὸς. Τὸ πιστεύω, διότι δὲν εἶναι μόνον οἱ παραπάνω ήγούμενοι ποὺ συνεφώνησαν πλήρως μὲ τὴν Ἐξαρχία πρὸς ἐξόντως τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Ὡς ἐπληροφόρηθην, πλὴν μιᾶς Μονῆς, ὅ λ ε ς οἱ ἄλλες ὑπέγραψαν τὴν ἀπέλαση τῆς Γερωντίας καὶ τοῦ ήγουμένου! Τ ᾶ μ ἔ τ ω π α, ὡ ς β λ έ π ε ι ς, ἔ χ ο υ υ χ ω ρ ῖ σ ε ι π ι ᾶ. Φοβοῦμαι ὅτι «ἐγγὺς ἐστὶν τὸ τέλος», δηλαδή ἡ ἔνωσις. Ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ τότε νὰ λάβωμεν ἕκαστος κατὰ τὴν καρδίαν του⁽¹⁰⁾.

Τελευταῖαι ὑποθήκαι.

Παιδί μου Ἰλαρίων, ἦλθε πλεόν ἡ ὥρα νὰ πάρης καὶ σὺ τὴν σκυτάλη τῆς ὁμολογίας ποὺ τόσα χρόνια μὲ πολλὰς δοκιμασίας καὶ πίκρες κρατήσαμε ἐμεῖς οἱ γεροντότεροι. Μὴ δειλιάσεις γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐθύνη, οὔτε νὰ γογγύσης. Λίγοι στὴ ζωὴ αὐτὴ ἀξιῶνται νὰ ὁμολογήσουν, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ θεωροῦν ὑψίστη τιμὴ τους. Οὔτε νὰ νομίσης ὅτι ἡ ἀρετὴ σου, ἢ τὰ τυχόν χαρίσματά σου ἔγιναν αἰτία νὰ σὲ διαλέξῃ ὁ Θεὸς γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολή. Ὁ Θεὸς πολλὰς φορές καλεῖ τὰ πιά «ἐξουθενήμενα» γιὰ νὰ καταισχύνῃ τὰ «ἰσχυρά» τὸν ἀμαθὴ ὄχλο, γιὰ νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ἐν ὑπερφηφάνίᾳ καὶ φυσιώσει θεολογοῦντας... Ὅπως ἀγωνίζεσαι γιὰ τὴν καθαρότητα τῶν λογισμῶν σου ἔτσι θέλω ν' ἀγωνισθῇς καὶ γιὰ τὴν καθαρότητα τῆς πίστεώς σου. Τὰ πάντα νὰ προτιμήσης νὰ χάσης παρὰ νὰ ὑποχωρήσης στὸν ἐνωτικὸ ὑστερισμὸν τῆς ἐποχῆς μας, μολύνοντας ἔτσι τὸν γλυκὺ τῆς Ὁρθοδοξίας μας οἶνον, ποὺ μὲ τόσες θυσίες ἔφθασε μέχρι ἐσένα ἄκρατος καὶ ἡδύς. «Κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάθῃ τὸν στέφανόν σου», τέκνον, καὶ ὁ Θεὸς θὰ μείνῃ παντοτεινὴ σκέπη γιὰ σένα καὶ τὴν συνοδίᾳ σου. Στὸν κόσμον αὐτὸ μόνο τὴν ἀμαρτίαν

νὰ φοβᾶσαι, ὅπως λέει καὶ τὸ χρυσὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα, νὰ τὰ θλέπης ὡς μάταια καὶ παρερχόμενα, «κᾶν χρηστὰ ἦ, κᾶν λυπηρά». Ὅσο δὲ γιὰ τοὺς Ἀγιορείτας ἀδελφούς σου, ποὺ μέχρι τώρα ἐπιμένουν νὰ καλύπτουν τὴν τραγωδίᾳ ποὺ διέρχεται ἡ Ὁρθοδοξία ἐξ αἰτίας τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν συνοδοιπόρων του, μὴ στενοχωριέσαι, διότι ἔφθασε καὶ γι' αὐτοὺς ἡ ὥρα. Τὸ «κοινὸν Ποτήριον» εὑρίσκειται ἤδη «ἐπὶ θύραις», καὶ ὅταν ἡ ἀλλόκοτος μῆξις θὰ ἔχει συντελεσθῇ, νὰ δοῦμε τί προφάσεις θὰ εὑρουν γιὰ νὰ καλύψουν τὴν ἐντροπὴ τους... Ἀς εὐχόμεθα ὁμῶς καὶ γι' αὐτούς, διότι εἶναι ἀδελφοί μας καὶ τὸ «αἷμα νερὸ δὲν γίνεταί». Ἐλπίζω νὰ δώσετε τὰ χέρια στὸ διωγμὸ —διότι ἐγὼ δὲν θὰ ζῶ πιά— ὅταν ἐσεῖς καὶ ὅσοι ἐξ αὐτῶν σὰς μιμηθοῦν, διωγμένοι ἀπ' τοὺς πολλοὺς ποὺ θὰ μείνουν πιστοὶ στὴν ἀντίχριστο ἔνωσι, θ' ἀποτελεῖτε τὴν συνέχεια τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέσα στὴν σύγχυση τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

Σημειώσεις:

1. Περιδ. "Ἅγιος Σίμων, Σεπτ. 1974 καὶ: Ὑπὸ Ἀγιορείτων Μοναχῶν, "Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν, Ἀθῆναι 1974, σσ. 37.
2. Ὁρθόδοξος Μετανάστης, Βόννη, Μῆς 1972 σ. 5.
3. Πρακτικά Ἐκτάκτου Δ. Ἱ. Σ. τῆς Α' Συνεδρίας (27.9.79) σ. 8.
- 3α. Ὡς παράδειγμα τοιοῦτου λαϊκοῦ Θεολόγου ἀναφέρομεν τὸν Ἀκαδημαϊκὸν κ. Κ. Μπόννην, ὅστις ἐτόλμησε νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς βλασφημίαν, μιμούμενος, δυστυχῶς, τὸ πιστεύω τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας: «Τὸ Συμπόσιον ἐνέκριναν καὶ ἐπευλόγησαν σ ι κ ο ρ υ φ α ι τ ῆ ς μ ι ᾶ ς ἀ γ ί α ς τ ο ῦ Χ ρ ι σ τ ο ῦ Ἐ κ κ λ η σ ί α ς, ἥτοι ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος ὁ Β' καὶ ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος»!! Θεολογία, 1979, σ. 474.
4. Διὰ μίαν Εὐρώπην πνευματικῶς ἠνωμένην, Ὁρθ. Τύπος τῆς 16.11.79, σ. 4.
5. Πρακτικά, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 16.
6. Αὐτόθι.
7. Πρακτικά τῆς Δ' Συνεδρίας τῆς 5.10.79, σ. 4.
8. Εὐτυχῶς ὅτι πολλοὶ μοναχοὶ αὐτῶν διαφέρουν κατὰ πολὺ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν ήγουμένων των.
9. Πρακτικά τῆς Συνεδρίας Β' τῆς 28.9.79, σ. 2.
10. Γράφομεν «κατὰ τὴν καρδίαν των» διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐξομοιώσωμεν τοὺς ἀνωτέρω Καθηγουμένους καὶ λοιποὺς συμφωνήσαντας μετ' αὐτῶν Προϊσταμένους μὲ ἐκλεκτὰς κατὰ τὰ ἄλλα Ἀγιορειτικὰ ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι ὁμῶς διὰ πολλοὺς λόγους παραμένουν εἰσέτι εἰς τὸ «μνημόσυνον».

Ἐκδότης, ἐπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ)νοῖς Ἀλληλογραφίας: Καλλίνικος Μοναχός. Καψάλα — Καρναί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Συνδρομὴ: προαιρετικῇ.

Τυπογραφεῖον: Θ. Θεοδωρόπουλος — Ἀν. Νάγιας ο.ε. Τειμισκῇ 13 — Ἀθῆναι — Τ.Τ. 706 — Τηλ. 36 35 893